

### D u v o d y:

Stěžovatel není sice v právu, pokud tvrdí, že vybavovací žaloba podle §u 37 ex. ř., ve které předmět sporu oceněn byl na 10.000 Kč, jest věcí feriální podle §u 223 odstavec druhý c. ř. s., neboť taková žaloba vznikla sice z podnětu exekučního řízení (§ 17 odstavec druhý ex. ř.), ale nenáleží k exekučnímu řízení, nýbrž zahajuje samostatnou rozepři podle předpisů civilního řádu soudního. V ostatním však dlužno dáti dovolacímu rekursu za pravdu. Exekučním titulem, na jehož základě procesní soud exekuci povolil, jest rozsudek, jímž byla p r o u z n á n í žalovaného (nynějšího vymáhajícího věřitele) prohlášena mobilární exekuce podle §u 37 ex. ř. za nepřipustnou, jímž však byl žalobce (nynější povinný) odsouzen podle §u 45 c. ř. s., aby nahradil žalovanému útraty sporu 180 Kč 40 h, o jejichž vydobytí jde. Nález rozsudkový obsahuje tedy jednak rozhodnutí ve věci hlavní na základě uznání, jednak rozhodnutí o útratách sporu na základě sporného jednání. Jde nyní o otázku, zda onen rozsudek i co do útrat jest rozsudkem pro uznání, o kterém platí předpis §u 225 odstavec druhý c. ř. s. K otázce té sluší přisvědčiti, neboť předmětem rozsudku jest jen věc hlavní (§ 404 c. ř. s.) a jen ta rozhoduje o povaze rozsudku, jako rozsudku pro uznání. Jde to na jevo také z §u 395 c. ř. s., ve kterém míní se »nárokem proti žalovanému vzneseným« také jen nárok ve věci hlavní. Je-li tomu tak, neměly podle §u 225 odstavec druhý c. ř. s. soudní prázdniny vlivu na počátek a běh 14denní lhuty k podání opravných prostředků proti tomuto rozsudku, ať by opravný prostředek podal žalobce nebo žalovaný a ať by šlo o odvolání z rozhodnutí ve věci hlavní (§§ 461, 464 c. ř. s.), neb o rekurs z rozhodnutí o nákladech sporu (§§ 55, 514, 521 c. ř. s.). Zákon v §u 225 odstavec druhý c. ř. s. nijak nerozeznává, o jaký opravný prostředek jde a která z obou stran chce opravného prostředku použití, nýbrž mluví docela všeobecně jen »o konečných lhůtách v řízení opravném«. Nelze tedy souhlasiti s názorem rekursního soudu, jenž klade váhu na to, že útratový nárok tehdejším žalobcem a nynějším povinným uznán nebyl, neboť neuznání útratového nároku, jenž kotví v předpisech práva procesního a jest jen nárokem podružným (viz také plenární usnesení ze dne 20. května 1924, pres. 298/24, čís. sb. 3868), nemá významu pro posouzení otázky, zda jde o rozsudek na základě uznání. Ježto rozsudek, o který jde, nebyl u přítomnosti obou stran prohlášen (§ 416 odstavec třetí c. ř. s.), nýbrž podle §u 415 c. ř. s. vyhrazen a písemně doručen teprve dne 30. července 1924 a ježto proti němu do 14 dnu opravný prostředek podán nebyl, stal se tím právoplatným (§ 7 ex. ř.), takže procesní soud správně vyhověl exekuční žádosti, podané až 22. srpna 1924 a bylo tudíž jeho usnesení obnoviti.

### Čís. 4525.

**Poznámku spornosti dle §§ 61 a 66 knih. zák. lze povoliti jen tomu, kdo byl neplatným vkladem zkrácen ve svém knihovním právu a napadá sporem vklad z důvodu neplatnosti, žádaje o obnovu předchozího knihovního stavu.**

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1050/24.)

Žalobce domáhal se žalobou výroku, by kupní smlouva ze dne 11. října 1924 mezi prvžalovanou a spolužalovanými byla jako nicotná zrušena a by vklad práva vlastnického pro spolužalované manžely Františka a Marii K-ovy byl prohlášen nicotným. Narok ten opíral žalobce o to, že usedlost, o níž jde, jest ve skutečnosti jeho, že byla jen připsána na jméno prvžalované, poněvadž žalobce jako obchodník nepředvídaným ztrátám jest vysazen, a že to spolužalovaným manželům K-ovým bylo známo. Návrhu, by žaloba byla knihovně poznamenána, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D u v o d y: Mohlo by se jednati o poznámku spornosti dle §§ 61 a 66 knih. zák. Tato zákonná ustanovení předpokládají, že ten, kdo žádá o poznámku spornosti, byl neplatným vkladem zkrácen ve svém knihovním právu (rep. nál. čís. 16) a že sporem napadá vklad z důvodu neplatnosti a žádá obnovení předchozího knihovního stavu. Těchto předpokladů tu není. Žalobce nebyl vůbec knihovním vlastníkem usedlosti, tudíž není porušen v nějakém knihovním právu. Obnovení předešlého knihovního stavu nežádá a také k tomu není ani oprávněn. Žaloba ve skutečnosti snižuje jako první krok k tomu, by žalobce dosáhl zápisu svého vlastnického práva do knihy pozemkové, tedy, by prosadil svůj obligační nárok na převod práva vlastnického. Žádaná poznámka spornosti jest dle §§ 61 a 66 knih. zák. nepřípustnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D u v o d y:

Dovolací soud schvaluje názor rekursního soudu, že žalobu, domáhající se zápisu vlastnického práva, nelze knihovně poznamenati, jak ostatně Nejvyšším soudem již opětne bylo vysloveno (sb. n. s. čís. 779). Mluví-li knihovní zákon v §u 61 o knihovním právu, v němž někdo vkladem jest zkrácen, má na zřeteli právo v pozemkové knize zapsané a nikoliv snad právo, hodící se toliko ku zápisu do pozemkové knihy. Mýlným jest tedy opačný názor zastávaný ve stížnosti, která se jinak odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení.

**Čís. 4526.**

**Cizozemské společnosti a pojišťovny, jež nebyly připuštěny k tuzemskému obchodování, nemají ve sporech z tuzemského obchodování způsobilosti státi na tuzemském soudě. Na tom vůči německým společnostem a pojišťovnám nebylo ničeho změněno čl. X. hospodářské dohody mezi vládou československou a německou čís. 359 sb. z. a n. z roku 1922.**

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1051/24.)

Žalobu říšskoněmeckého pojišťovacího spolku soud první stolice odmítl pro nedostatek procesní způsobilosti žalobce. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci a nehledě k použitému důvodu odmítnutí, dále